

FARNÍ MĚSÍČNÍK

12. 10. 2008

28. neděle

v mezidobí

Číslo: 11

Ročník: 13

www.farnostbrumov.ic.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

*"Život člověka má smysl, jestliže po něm
zůstanou nesmazatelné stopy lásky."*

J.Kratka

„Najdete-li mě mrtvou někdy ráno, netrapte se tím; to by tatíček Bůh docela prostě pro mne přišel. Pro mne si nepřijde 'smrt', ale Bůh. Smrt není nějaký přízrak anebo hrozná příšera, jak se znázorňuje na obrazech. V katechismu se říká, že 'smrt je odloučení duše od těla', nic jiného... Nu a já nemám strach z odloučení, které mě navždy spojí s dobrým Bohem."

/Sv. Terezie z Lisieux, Vstupuji do života/

Jak úžasný postoj sv.Terezie! Snad by si každý z nás věřících přál umírat s takovou jistotou. Bohužel, z mé kněžské praxe jednoznačně vidím, že jen málo lidí takto umírá. Místo opravdové víry, která je **důvěrou Někomu, jistotou přítomnosti Milujícího**, občas vládne v našich srdcích strach a v krajních situacích zoufalství. Je pravdou, že smrt vždycky do jisté míry zůstane **poutí do neznáma**, ale jak budeme umírat se učíme už dnes. Smrt bude tvým porodem pro život věčný. Hodina tvého rozloučení s pozemským životem bude poslední zkouškou. Bude to velmi důležitý okamžik, a pokud se žalmistou už dnes můžeš zpívat **Hledám tvoji tvář, Pane můj**, na prahu věčného života najdeš Toho, kterého jsi hledal. On jako milující tatínek tě vezme do náručí a společně budete hodovat. Maria, kterou jsi dennodenně žádal **pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší** také tě nenechá osamělého. Ona tam bude s Tebou.

Máme půlku měsíce října - měsíce zasvěceného Panně Marii Růžencové, za chvíli Dušičky. Můžeš s jistotou sv. Terezie říct: **Pro mne si nepřijde 'smrt', ale dobrý Bůh!?**

P. Karel

Kalendář		13. října - 12. listopadu 2008				
Neděle	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota
	13. Romulus	14. sv. Kalist I.	15. sv. Terezie od Ježíše	16. sv. Hedvika	17. sv. Ignác Antiochijský	18. sv. Lukáš
19. 29. neděle v mezidobí	20. sv. Vitalis	21. sv. Hilarion	22. sv. Donát	23. sv. Jan Kapistránský	24. sv. Antonín Maria Klaret	25. sv. Kryšpín
26. 30. neděle v mezidobí	27. sv. Evarist	28. sv. Šimon a Juda	29. bl. Marie Restituta	30. sv. Marcel	31. sv. Wolfgang	1. Všichni svatí
2. 31. neděle v mezidobí	3. sv. Martin de Porres	4. sv. Karel Boromejský	5. bl. Řehoř Lakota	6. sv. Leonard	7. sv. Wilibrod	8. sv. Gottfried
9. 32. neděle v mezidobí	10. sv. Lev Veliký	11. sv. Martin	12. sv. Josafa			

V křesťanství nejde o dokonalé jednání

V křesťanství nejde o dokonalé jednání. Křesťanství se na prvním místě nezabývá předváděním či rozebíráním detailů dokonalého lidského chování. Přednostním zájmem křesťanství je předávání lásky, jež nám jediná umožní být dokonale lidskými. Až k tomu dojde, dokonalé lidské chování přijde samo. Toto může proběhnout i v životě našem, pokud dovolíme Boží lásce, aby nás pronikla, Duchu Božímu, aby nás prostoupil. Naším cílem je tedy nechat se proniknout láskou, jež byla hnací silou i Kristových skutků, nechat se prostoupit Duchem, jenž byl zdrojem i Kristových slov a činů. Evangelia nás nezvou, abychom Krista kopirovali. Opakovaně nás ale vybízejí, abychom do Krista vstoupili a nechali ho vstoupit do sebe. Tak nás může oživovat svým Duchem. Jeho Duch působí nejlépe u těch, kdo

mají oči dokořán a vidí, jak nesmírně Boha potřebují a jejichž srdce a mysl jsou otevřeny jej přijmout.

*Podle D. Torkingtona,
z knihy Neztrácejte naději*

Myšlenky o sv. růženci

Na naší životní pouti potřebujeme průvodce, který zná cestu, oporu, na kterou se můžeme spolehnout, cestu, která vede k cíli. Všechno to je nám dáno v růženci. Je to souhrn a trest' evangelia a může nás doprovázet doslova od kolébky až do hrobu. Jednou jsem viděl růženec zhotovený ve válečném zajateckém táboře z velmi vzácné suroviny: z chlebové střídky. Skutečnost, že hladový voják si odtrhl od úst drahocenný chléb, aby si z něho zhotovil růženec, mluví výmluvněji než mnoho zbožných knih.

Růženec je souhrn naší víry. Před několika lety, kdy evangelium bylo v Rusku ještě zakázáno, a lidé byli proto pronásle-

dováni, navštívilo mě v NDR několik bratří ve víře, kteří se od r. 1943 nemohli účastnit žádné bohoslužby. Zeptali se mne: Co musíme věřit a co máme předat našim dětem, abychom dosáhli věčného cíle? Protože si s sebou nemohli vzít žádné knihy, vtiskl jsem jim do ruky růženec. Na otázku, co to má společného s obsahem víry, mohl jsem jim jednoduše odpovědět: „Na konci růžence je kříž. Sv. Tomáš Akvinský říká: Kříž je kniha, kterou není možno nikdy dostatečně dostudovat. Na kříži se modlíme vyznání víry. Pak přijdou první tři zdrávasy s božskými ctnostmi: vírou, nadějí a láskou. To je naše životní nauka. Pak následuje na šňůrce navlečený, jakoby ze slepeckého písma, celý Nový Zákon, který může přečíst jen věřící člověk svými modlícíma se rukama: Víc než růženec nepotřebuji nic k víře ani k životu.“ Nato zvedl jeden muž s nadšením růženec do výše se slovy: „Tady držím v ruce celou víru Církve.“ *Joachim kardinál Meisne*

Naše farnost dnes

Z farních matrik

- září 2008

**Pokřtěni byli: Veronika Ovesná
Dominik Slabík**

Sezdáni byli:

**Barbora Chuchmová
a Jiří Ovesný (Brumov)**

Pohřbeni byli:

**Ludvík Bařinka (1942)
Marie Kebísková (1929)
Marie Kamenčáková (1917)
Josef Macháč (1933)**

Jedním ze způsobů, jak si necháváme svou zkušeností ovlivňovat porozumění Písma, je vkládání svých vlastních myšlenek. Mnoho věřících si na podporu svých myšlenek najdou biblický úryvek, který vyjmou z kontextu a argumentují jím - bez ohledu na to, co učí celá Bible (tím porušují sedmé pravidlo).

Když se například pro sdílení svého náboženského přesvědčení dostanu do nepohodlné situace, mohu si vystavět výmluvu pro neevangelizování právě na textech o Boží lásce. Mohu pak citovat 13. kapitulu 1. listu Korinťanům a spoustu dalších úryvků, abych dokázal, že Bůh a láska jsou téměř synonyma. Dále mohu uvažovat takto: „Je-li Bůh láska, jak by mohl někoho odsoudit“ Touto cestou se mohu „usnadnit“ zvěstování Pána Ježíše tím, že vynechám jasné učení týkající se hříchu, soudu a pekla.

Dalším nebezpečím pro porozumění Písmu je zkreslení na základě našich kulturních daností. Může se totiž stát, že z Bible podvědomě učiníme západní, dokonce i americký text, když do ní budeme vkládat významy, které nám přijdou díky naší výchově samozřejmé. Kapitalismus ani socialismus jako takový není v žádném případě předmětem učení Bible.

Ale jak američtí pravíkoví křesťané, tak i zastánci teologie osvobození v Latinské Americe, Bibli použijí na prosazení svých programů. Lékem na taková pokřivená chápání je ukázat na biblické texty, které myšlenky kapitalismu i socialismu podkopávají. Naše pozitivní zkušenost s kapitalismem a negativní se socialismem nás nesmí vést k tomu, abychom první systém označili za biblický a ten druhý naopak za nebiblický (autor je Američan, pozn. překl.)

Pravděpodobně jedna z neaktuálnějších otázek v evangelikálních kruzích se týká toho, zda jsou dary Ducha jako např. proroctví a modlitba v jazycích udělovány i v dnešní době.

ROK BIBLE

Sedm pravidel k pochopení Písma - T. Longman

Šesté pravidlo

*Zkušenost je třeba vykládat ve světle Písma,
ne Písmo ve světle zkušenosti*

Až příliš často překrucujeme smysl Písma tím, že ho necháváme utvářet svou vlastní zkušeností, spíše než naopak.

Argumenty na obou stranách této diskuse se častěji než na biblické učení odvolávají na lidské zkušenosti. Pokud se někdo v jazycích modlí, bude mít sklon věřit tomu, že Bible jeho zkušenost dosvědčuje. Pozoruje-li však na druhé straně někdo jiný, že užívání charismat způsobuje v bohoslužbě zmatek, bude se pravděpodobně snažit nalézt důkaz o tom, že užívání duchovních darů v dnešní církvi je neopodstatněné.

*Pane, děkujeme Ti za Tvé slovo.
Díky, že k nám denně promlouváš v Písmu,
V liturgii, v bližních a v každém okamžiku našeho života.*

*Ty obracíš své slovo k nám, Tebou stvořenými...
A zatímco se tomu nepřestáváme podívat,
objevujeme, že jsme tímto slovem každý den utvářeni.
Děkujeme za Tvé slovo formující rozum, život, schopnosti.*

*O Bože, vyznač pro nás cestičky v poušti, namaluj stopu na vodách,
oživ znamení Tvé přítomnosti mezi námi,
abychom se sytili Tvými přísliby,
které podporují naše společenství víry.*

*Pane Ježíši, jediný pravý vykladateli,
Učiň mé srdce vnímavým k pravému významu Slova, ukrytého
mezi slovy.
Krátce po mém boku a vysvětli mně, uzavřenému,
jako jsi vysvětlil učedníkům z Emauz,
všechnu tu novost, radost, světlo,
které nám přineslo Tvé zvěstování.*

*Sešli svého Ducha:
Budeme tak mocí následovat ty služebníky Tvého slova,
kteří meditovali, zachovávali, milovali
a s láskou předávali Tvé slovo svými lidskými slovy,
abychom se tak mohli proměnit v pravé svědky,
proroky a nositele Tvého odkazu k záchraně všech.*

*Učiň o Pane,
abychom se ponořili do Písma co nehlouběji
a mohli Tě co nejlépe nalézat.
Čím více Tě poznáváme,
tím více žijeme Tvým Slovem,
Které je cestou, pravdou a životem na věky.*

Večer chval 5. září 2008

Rok 2008 je vyhlášen rokem Bible a tak si trochu vyzkoušejme naše vědomosti, které jsme čtením a některými i opisováním Bible získali. Je tu připraven krátký kvíz.

1. Bible byla napsána:

- a) samotným Bohem bez pomoci lidských nástrojů
- b) apoštolem Pavlem
- c) nejméně 36 autory z vnuknutí Ducha svatého

2. Hlavním předmětem Bible jsou:

- a) židé
- b) církvev
- c) Pán Ježíš

3. Co není předmětem Starého zákona

- a) stvoření světa
- b) vstup hříchu na tento svět
- c) církvev

4. Životní příběh Pána Ježíše Krista je popsán

- a) ve čtyřech evangeliích
- b) v knize Skutků apoštolů
- c) v Petrových listech

5. To nejlepší, co s Biblí můžeme udělat je:

- a) vyčkávat s přijetím jejího poselství dokud ji neporozumíme
- b) mít ji v úctě a číst v ní úryvky
- c) číst ji, věřit jí a podle ní žít

6. Výraz „inspirace“ Bible znamená, že :

- a) Každý, kdo ji čte, je inspirován ke kvalitnějšímu životu
- b) Bůh vedl pisatele slovo za slovem
- c) myšlenky Bible pocházejí od veleknězů

7. Kterou pravdu o Bohu hlásá verš Jan 3, 16 ?

- a) Bůh je duch
- b) Bůh je neviditelný
- c) Bůh je láska

8. Narozením Pána Ježíše se stalo že:

- a) přestal být Bohem, aby se mohl stát člověkem
- b) spojil v sobě Božství i lidství
- c) nebyl pravým člověkem, protože byl Bohem

9. Zmrtvýchvstání Pána Ježíše je:

- a) objektivní událostí týkající se jen osoby Ježíše
- b) spásonosnou událostí
- c) je potěšením pro apoštoly

10. Kde Bůh kraluje:

- a) v Izraeli
- b) tam, kde se uskutečňuje jeho vůle
- c) v kostele

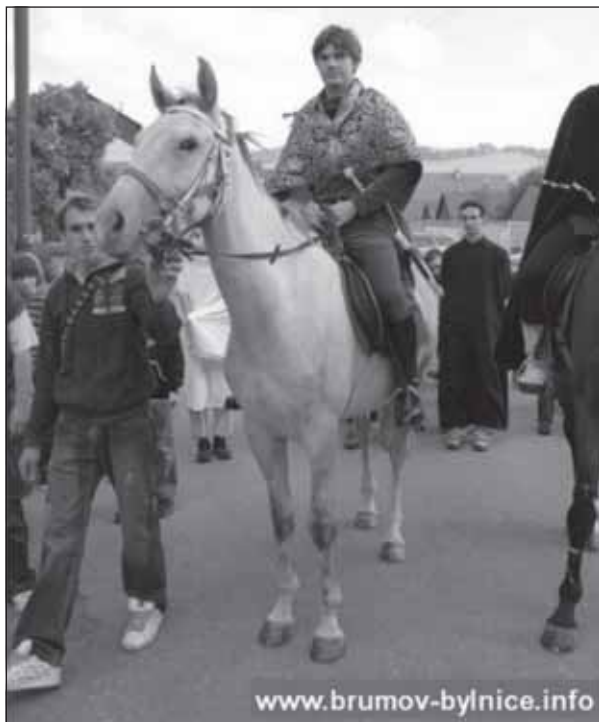
Správné odpovědi najdete na konci rubriky Naše farnost dnes.

Slavnost svatého Václava - svátek naší farnosti

Na slavnost jsme se duchovně připravovali už od pátku 26.září, kdy byl celodenní výstav Nejsvětější svátosti. Po ranní mši svaté až do večerní mše byla možnost osobní adorace. V 15 hodin byla společná pobožnost.

V sobotu ve 14.00 jsme mši svatou zahájili farní odpoledne, které probíhalo na hradě. Viz článek v Katolickém týdeníku 1.10.2008.

V neděli, v den slavnosti, byla hlavní mše svatá v 10 hodin. Celebrantem i kazatelem byl host P. Radek Sedlák, farář v Troubkách nad Bečvou.

Průvod na hrad

Panna Maria Růžencová a válka

Zdá se to divné, že? Dejme si to do souvislosti. Památku P. Marie Růžencové 7. října a jednu z největších námořních bitev v dějinách - bitvu u Lepanta. Co a proč se stalo 7. října 1571?

V této době Turci už dlouho ohrožovali Evropu. Turecká říše byla velmocí prvního řádu. Ovládala od Kavkazu (Arménie) i oblasti jižního Ruska a Ukrajiny (celé pobřeží Černého moře), celý Balkán až k Vídní a Bratislavě, na východě byla turecká hranice s Indií, ovládali celý Blízký východ (včetně Svaté země) a celé pobřeží severní Afriky až do Alžírsko. Turecká námořní moc ovládala Černé moře, Perský záliv, Rudé moře a východní Středomoří. Západní část Středomořího moře ovládali jen částečně, díky hrdinnému odporu řádu Maltézských rytířů.

Při pokusu o dobytí Malty Turci neuspěli. Ale dobyli Kypr a při obsazování Nikózie a Famagusty se Turci dopouštěli ukrutností proti místním křesťanům. Na podnět papeže Pia V. se konečně ustavila protiturecká Liga, kterou 20. května 1571 podepsal papež Pius V., španělský král a Benátská republika. Velitelem branné moci Ligy byl jmenován don Juan de Austria, španělský princ.

Během několika měsíců se k němu přihlásilo mnoho dobrovolníků z celé Evropy. Především bylo nutné zlomit tureckou námořní moc, aby nebyly ohrožovány ostrovy a přístavy ve Středomoří a byla znemožněna přeprava tureckých pozemních vojsk po vodě.

K výpravě bylo připraveno 111 lodí benátských, 81 lodí španělských, 12 papežských a 5 lodí Maltézských rytířů. Kromě příprav vojenských probíhaly i přípravy duchovní. Pius V., tento velký dominikánský papež, právě v souvislosti s událostmi této doby se neustále modlil růžencem, doporučoval jej všem věřícím. Vojáci a námořníci Ligy byli na moře vybaveni mimo zbraní a zásob také růžencem a rovněž se jej modlili. Před odplutím loďstva bylo konáno triduum, při němž se všichni vyzpovídali, přijali Tělo Páně a snažili se získat odpuštění udělované všem, kdo se zúčastní tohoto boje. Bojovníky na lodích doprovázelo i mnoho kněží.

16. září 1571 křesťanské loďstvo vyplulo na moře a směřovalo do Korintského zálivu, protože velitelé věděli, že se zde zdržuje turecká flotila. Počet lodí, bojovníků, námořníků a veslařů byl na obou stranách přibližně stejný. Obě loďstva se k sobě přiblížila

v neděli 7. října u Lepanta. Bitva začala v tentýž den v jednu hodinu po poledni. Teď zkrácený průběh bitvy, jak jej popsal svědek a účastník - dobrovolník Miguel de Cervantes Saavedra (autor knihy „Don Quijote de la Mancha“).

Don Juan de Austria dal vztyčit velitelskou vlajku svatého kříže na své lodi. Tu pozdravilo silné a jednomyslné zvolání, výkřiky z tisíců hrdel, z hrdí zapálených odvahou, jimž jako ozvěna odpovídal řev a jekot z nepřátelských lodí, nesoucí se nad mořem. Eskadry zaujaly bitevní postavení, pravé křídlo křesťanů tvořilo 64 galér pod velením Andrea Dorii, na levém křídle 63 galér; většinou benátských, kterým velel Agostino Barbarigo, který se ale vítězství nedočkal, neboť ho zabil nepřátelský šíp. Středu a zálohám (zbývající lodě) velel markýz de Santa Cruz - ty byly připraveny zasáhnout, kde bude třeba. Byli to zkušení vojáci a námořníci, dychtící skoncovat s Turky. Před sebou měli tureckou flotilu, rovněž bojechtivou a zkušenou. Na zádi protivníkovy vlajkové lodi bylo vidět zpupnou postavu Ali-Paši, tureckého admirála v kaftanu z bílého brokátu s turbanem zdobeným zlatem a drahokamy pod Mohamedovým praporem. Již teď se těšil, jak je slavnostně vítán v Istanbulu jako vítěz. Netušil, že už Istanbul nikdy nespátrí. Na turecké lodi odpověděli na výzvu dělovou salvou. Zvuk tureckých bubnů a polnic dávajících znamení k boji doléhal až ke křesťanům. Bitva začala. Bylo vidět dona Juana na galéře, jak pokleká a hlasitě prosí Boha a Svatou Pannu o vítězství. Posádky na všech lodích následovaly příkladu svého velitele, kněží poklekli a s pozdvíženým krucifixem vzývali Boha. Na turecké straně zazněl ohlušující ryk, kterým Turci obvykle zahajovali bitvy vytím, řevem, údery jataganů o štíty, zvukem bubnů, rohů a trumpet. Ihned na to se lodě k sobě přiblížily a po salvách děl se lodě zahákovaly. Začala zuřivá řež muže proti muži. S postupujícím časem vzrůstala zuřivost a krutost boje. Všude kam dosáhl zrak, bylo moře pokryto útočícími loděmi, troskami, zničeným plachtovím a polámanými stěžni, vše v mračnech kouře z palby děl i z hořících lodí. Cervantes byl dvakrát zraněn výstřelem z arkebuzy, druhá rána mu navždy zchromila ruku. Zraněn a zborcen krví dál bojoval jako ostatní křesťanští vojáci. Pološilý bolestí i zápallem boje konečně uslyšel výkřiky vítězství. Pak už toto zvolání opakovala celá flotila křesťanských lodí. Byly čtyři hodiny odpoledne, když uviděli, jak turecké lodi obracejí a rozvinují plachty k ústku. A moře pokryté troskami, mrtvými a rudou krví se rozeznělo mohutným a jednohlasným voláním celé křesťanské armády, k němuž se připojil i radostný jásot 12 000 zajatců, přikovaných k veslům tureckých galér a nyní získávajících svobodu.

Tolik o bitvě Miguel de Cervantes.

Byly čtyři hodiny odpoledne. Po tříhodinové bitvě byli Turci poraženi. Křesťanů padlo 7 000, Turků 40 000 a 8 000 jich bylo zajato. 12 000 křesťanů osvobozeno z galejí. Turkům zůstalo jen 40 lodí - ještě poškozených. Námořní moc Turků byla zlomena.

V době výpravy se papež a celá Evropa modlila za vítězství. V předvečer bitvy strávil papež celou noc na modlitbách a ještě 7. října ve dne. 7. října odpoledne jej navštívil pokladník s několika preláty s úředním jednáním. Kolem čtvrté hodiny odpolední papež přerušil jednání a přikázal přítomným mlčet, přistoupil k otevřenému oknu a dlouho u něho stál. Pak se obrátil a sdělil přítomným: „Pojďme poděkovat Bohu, neboť naše loďstvo se srazilo s tureckým a v tuto hodinu zvítězilo.“ Posel se zprávou o průběhu bitvy a o vítězství dorazil do Říma až 21. října v noci.

Jak mohl papež vědět jistě a tak přesně o vítězství? Už 7. října ve 4 hodiny? Spoje, telefony, vysílačky - nic takového neexistovalo. Ale stalo se. Na této skutečnosti nelze nic změnit.

Katolický svět si oddechl. Mýtus o turecké nepremožitelnosti padl. Hlavní zásluha za toto historicky důležité vítězství je připisována papeži sv. Piu V. Po tomto vítězství vydal Pius V. bulu „Salvatoris Domini“ z 5. března 1572. Vděčně v ní vzpomíná: „7. října předešlého roku bylo nám podivuhodně uděleno vítězství proti Turkům, nepřátelům katolické víry. Nikdy na to nezapomeneme. Stalo se tak pro zásluhy a na přímělu Slavné Panny Marie, Matky Boží“.

Vyjadřuje tak všeobecné přesvědčení, že tohoto vítězství bylo dosaženo modlitbou růžence. Od té doby se slaví v celé Církvi památka Panny Marie Růžencové.

Převzato z internet

Občanské sdružení Diakonie Brumov ve spolupráci
s Charitou Valašské Klobouky a za podpory městského úřadu
Brumov-Bylnice

VYHLAŠUJE HUMANITÁRNÍ SBÍRKU

SBÍRÁME:

- * Letní a zimní oblečení /dámské, pánské, dětské/
- * Lůžkoviny, prostěradla, ručníky, utěrky, záclony, látky
- * **Peří, péřové a vatované přikrývky, polštáře, deky**
- * nepoškozenou obuv
- * kabelky, tašky

VĚCI, KTERÉ VZÍT NEMŮŽEME: ledničky, televize, nábytek, počítače, domácí potřeby (nádobí apod.), a dětské kočárky, které se transportem znehodnotí.

Sbírka se uskuteční:

dne: 14. - 15.10. 2008 čas: 15:30- 17:30

místo: budova bývalé měšťanky

Věci, prosíme, zabalte do igelitových pytlů či krabic.

aby se nepoškodily transportem.

Denní stacionář Brumov-Bylnice pořádá
dne 15.10.2008 poutní zájezd do

BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM

Program:

odjezd 7.00 hod
společná mše svatá
křížová cesta
občerstvení
prohlídka vinohradů spojená s ochutnávkou vína
návrát okolo 17.00 hod

Zájemci se mohou hlásit telefonicky nebo osobně v Denním stacionáři.

Vlaštovka

Vlaštovka je sympatický pták, ale když vletne do kostela, nevidíme ji rádi. Zanechává totiž po sobě nepěkné stopy a když se jí nepodaří vyhnat, za pár dní zahyne hladem. Vzal jsem tedy dlouhý smeták a honil ji. Bylo to marné, vrážela do oken, ale otevřené dveře nenašla. Podařilo se mi ji chytit až třetí den, když už byla zesláblá. Zmítala sebou, musel jsem ji pevně držet v dlaních, aby se mi nevysmekla dřív než ji vynesu ze dveří a pustím na svobodu.

Kdyby dovedla mluvit, vyprávěla by tento příběh jistě docela jinak. Líčila by, jak se dostala do pasti, ze které nebylo úniku, jak ji trápil hlad a především hrozná nestvůra, která po ní sahala dlouhým chapadlem, jak se zesláblá ocitla v jejich spárech, ze kterých se jí v poslední chvíli podařilo uniknout.

Vlaštovka samozřejmě nemůže chápat, že hrůza, kterou prožila, byla jedinou cestou k její záchraně. Ale člověk, ten by měl vidět víc, než jen povrch věcí a událostí. Nevolí Bůh k naší záchraně někdy cestu, kterou my chápeme jako neštěstí? Nemusíme přitom myslet hned na smrtelnou hrůzu.

Z Životopisů svatých známe příhody, vlastně zcela obyčejné „trapasy“, které se staly tím posledním impulsem k nastoupení nové cesty v jejich životě. Tak např. začínající advokát Alfons z Liguori vlastní nepozorností prohraje klientovi mnoho peněz. Nastrojený švihák Petr Gonzales se předvádí divákům a kuň ho shodí do bláta... Nenašli bychom i ve svém životě něco podobného? Člověk by se kolikrát nejradyji neviděl, myslí, že je všemu konec, a zatím možná něco velkého právě začíná...

Cyrlometodějský kalendář 1978

Správné odpovědi na kvíz:

1c, 2c, 3c, 4a, 5c, 6b, 7c, 8b, 9b, 10b

Svědectví

Boží milosrdenství

Do hospice byl přijat muž kolem 60 let s nádorem plic - fyzicky ještě v celkem slušném stavu. Po úvodním vyšetření pacientům vždy sdělují charakter našeho zařízení, aby věděli, jaké služby jim nabízíme - včetně služby duchovní. Když jsem se zeptala, zda je pán věřící, následovala výsměšná odpověď: „Já Boha nepotřebuji“ a několik podobných dovětek, i když byl pokřtěný.

Bezděky mi vyklouzla věta: „No, tak třeba Pán Bůh potřebuje Vás“. Pak jsem odešla netušíc, že jsem pronesla větu prorockou.

Od pacientovy manželky a další známé jsem se dověděla, že se pán roky neuvěřitelně rouhal tak, jak jsem sama nikdy neslyšela. Náboženství nenáviděl, jednou z jeho vět byla přibližně slova: „Nějakého Boha já zašlápnu jako červa.“ Měl dva syny, kteří se za otce léta modlili, jeden z nich studoval teologii. Otec je neměl rád, za jejich náboženské postoje se styděl. Svě manželce také zrovna radostný život nepřipravil a musím říci, že jsem ji obdivovala, že měla sílu toho člověka doprovázet v konečné fázi jeho života. Pán mi nebyl sympatický. Jeho onemocnění se rychle zhoršovalo, slábl, mučivou záležitostí se mu také stala velmi intenzivní úzkost ze smrti. Kněz za pacientem jít nemohl, protože jeho postoj byl zřejmý. Přišel den, kdy byl pacient „zašlápnutý doslova jako červ.“ Přišla jsem ráno do práce, dusil se nesku-tečným způsobem a zajíkal se strachem. Prosil, abych byla stále s ním, zarýval mi nehty do předloktí. Dala jsem mu všechny léky, které by měly zjednat úlevu, ale efekt nebyl žádný. Bylo mi nedobře, nenacházela jsem prostředek, který by mu ulevil, i když podobné stavy řeším běžně. Na předloktí jsem stále cítila jeho

nehty. Kolem 10. hodiny jsem mu řekla, že mu nejsem schopna pomoci a že mě připadá, že se nejedná o medicínský problém. Řekla jsem mu: „Vý bojujete s Pánem Bohem“. Zarazil se a po chvíli hlesl: „Asi jo.“ Šla jsem pro obrázek Božího Milosrdenství - neodmítl jej. Chtěl, abych mu jej dala do peněženky. Už to samo o sobě mě udivilo. Situace pokračovala, chodila jsem za ním každou chvíli, velmi trpěl. Posléze jsem sebrala odvalu a zeptala se, zda by nechtěl zavolat kněze. Stiskl mi ruku, pak do mě strčil se slovy: „Běžte!“ V té chvíli nebyla v dosahu žádná duchovní osoba. Zeptala jsem se tedy znovu, zda je opravdu rozhodnut, protože budu muset někoho najít a to by nešlo, aby si to potom rozmyslel. Lapaje po dechu opakoval: „Běžte!“ Zatelefonovala jsem tedy pastoračnímu asistentovi domů, aby něco udělal, protože potřebuji pro tohoto člověka kněze. Zavládlo udivení, bylo přece jasné, že kněze odmítl, všichni věděli, v jakém odporu. Nakonec ale asistent slíbil, že udělá, co půjde. Bylo pozdě odpoledne, seděla jsem u lůžka, držela jsem pacienta za ruku a v duchu se modlila Korunku. Pak přijel náš překvapený hospicový kněz, představil se a začal se modlit. Nemocný muž udělal kříž a začal se modlit s knězem. Draly se mi slzy do očí. Nemocný přijal svátost nemocných. Kněz sotva mohl uvěřit tomu, co sám právě zažil, já jsem se cítila psychicky vyčerpaná, ale šťastná. Stav pacienta se zakrátko zklidnil, ještě několik dní pospával, pak pokojně zemřel.

Viděla jsem, jak Bůh podává i svému vyslovenému nepříteli v posledním okamžiku ruku. Roky modliteb synů vedly k tomu, že jsem se měla stát prostředníkem Božího milosrdenství.

Zprávy z Mežugorje 8/2008 I.H.

Ze života a myšlenek svatých

Bl. Marie Restituta Kafková

Na svět přišla jako Helena Kafková 1. května 1894 v Husovicích, které jsou dnes součástí Brna. Její otec Antonín pocházel z Náměšti nad Oslavou, matka Marie ze západočeských Přeštic, ale seznámili se ve Vídni, kam odešli jako tisíce dalších Čechů za prací. Po svatbě se Kafkovi vrátili na Moravu, kde však dlouho nepobyli. Dva roky po narození dcery Heleny, již šestého dítěte, se přestěhovali zpět do rakousko-uherské metropole, kde rodina získala roku 1906 domovské právo. Helena zde navštěvovala dívčí měšťanskou školu, ale nepatřila k nejlepším žákyním - určitou roli zde sehrálo i to, že se u Kafků doma mluvilo česky.

Po absolvování školy krátce pracovala jako služebná, prodávala tabák v trafice a nakonec nastoupila jako ošetřovatelka do jedné z vídeňských nemocnic. Zde se setkala s příslušnicemi tzv. třetího řádu svatého Františka, které zde pracovaly jako zdravotnický personál, a zatoužila stát se jednou z nich.

Rodiče, ačkoli pocházeli z katolických poměrů, nebyli nadšeni. "Matka často plakala a chtěla jí tu věc vytlouct z hlavy. Tím tvrdohlavěji však ona trvala na svém," vzpomínala později Helenina sestra Valérie. Helena tehdy z domova utekla, ale pro nezletilost jí do kláštera nepřijali. Do řádu vstoupila až krátce před první světovou válkou - v dubnu 1914.

Sloužit nemocným

V přihlašovací dotazníku uvedla, že do řádu vstupuje "z lásky ke službě nemocným". Co všechno ta slova znamenají, pocítila mladá klášterní novicka záhy - krátce po vstupu do řádu asistovala při těžkých operacích. Působila i na interně, kde hrozila infekce. "Nejenže byla nesmírně šikovná na operačním sále, ale uměla zacházet s těžce postiženými osobami a vydržela i tam, odkud mnoho jiných sester uteklo," vzpomínala na ni jedna z jejích kolegyně.

Ani tato první těžká zkušenost neodradila Helenu od jejího vysněného záměru - v říjnu 1915 oblékla františkánské roucho a přijala řádové jméno Marie Restituta (Obnovená - přeloženo z latiny).

Jako by volba řádového jména předurčila její další osud - Restituta ze Sory, její patronka - byla jako křesťanka popravena ve 3. století římským císařem. Její jmenovkyně, sestra Marie Restituta, složila první věčné sliby v roce 1916, definitivně rozhodnutí být nevěstou Kristovou pak stvrdila o šest let později.

Oblíbená, ale i přísná

Na jaře 1919 hledaly vídeňské františkánky vrchní sestru do nemocnice ve městě Mödlingu nedaleko od Vídně. Tamní primář doktor byl sice vynikající chirurg, ale měl pověst hrubého a konfliktního člověka. Neočekávalo se, že se o toto místo některá sestra přihlásí. Ale stalo se - zájem projevila Marie Restituta. Ačkoli jí bylo pouhých 25 let, stala se zanedlouho vůdčí osobností nemocnice. S obávaným primářem se spřátelila natolik, že jí svedl i výchovu svých dětí.

"Při operacích, neoperoval-li sám primář, nýbrž některý z mladších lékařů, jsme měli dojem, že operaci vede ona. Měla nástroj připraven dřív, než operátér cokoli řekl. Mohli jsme se od ní hodně naučit," vzpomíná jedna rakouská lékařka, která pobývala v Mödlingu na studentské praxi.

Oblíbená sestřička byla na druhé straně přísná a neústupná a její temperamentní povaha jí přivodila ne jeden konflikt a vysloužila jí přezdívku sestra Resoluta. Přesto ji lékaři i sestry respektovali, mimo jiné pro její velký smysl pro spravedlnost. "Byla rezolutní v nejlepším slova smyslu, neznala otálení a kolísání," řekl o ní

kněz z nedaleké farnosti. Pacienti zase oceňovali její laskavý přístup: "Měla osobní, srdečný kontakt se všemi, mohli jsme jí všechno říci, se vším k ní přijít. Věděla ihned, co koho tlačí a co kdo potřebuje. Byla mateřská k těm, kteří byli skutečně nemocní.

Mezi dvěma kříži

Po připojení Rakouska k hitlerovskému Německu v roce 1938 nastaly pro katolíky zlé časy. Arcibiskupský palác vídeňského kardinála Innitzera napadli zfanatizovaní příslušníci Hitlerjugend a nacistická diktatura dolehla i na poklidný život v Mödlingu.

Primář se přestal hlásit ke katolictví a odmítl nechat své nejmladší dítě pokřtít. Z jiného lékaře, se vyklubal tajný člen nacistické strany a SS. Zejména s tímto mužem začala mít Restituta, která považovala Hitlerovy názory za neslučitelné s učením Kristovým, stále více konfliktů.

Proti nacismu bojovala nejprve skrytě, když nechala tajně pokřtít primářovu dceru, později proti němu dokonce vystoupila otevřeně. Když byly v roce 1940 slavnostně zprovozněny nové prostory mödlingské nemocnice, zavěšila Restituta nad vchodové dveře všech místností kříže. Bylo nařízeno je odstranit, což však statečná sálková sestra ani její kolegyně Kajetána neučinily. Obě proto měly být z nemocnice vyhozeny, ale jelikož za ně nebyla náhrada, zůstaly.

V prosinci 1941 si Restituta nechala v nemocnici od sekretářky opsat dva protinacistické letáky. Když se o tom dozvěděl lékař, tajný člen nacistické strany SS, oznámil věc policii. 18. února 1942, přesně na Popeleční středu, si pro Marii Restitutu přijelo gestapo a zatkl ji přímo na operačním sále.

Poprava pro výstrahu

Byla obviněna z přípravy velezrady. Je přitom podivné, že byla zatčena až dva měsíce poté, co se o její protinacistické činnosti dozvěděl gestapo. Zdá se, že její případ byl vybrán jako exemplární pro zastrašení Hitlerových odpůrců z řad katolíků.

Restituta byla odsouzena 29. října 1942 k trestu smrti. Záhy přišlo několik žádostí o její omilostnění - kromě rodiny, vídeňského kardinála a papežského nuncia se za ni přimlouvali i někteří vysoce postavení nacisté, například vídeňský župní vedoucí Baldur von Schirach. Vedoucí kanceláře nacistické strany Bormann však označil její čin za "nanejvýš nebezpečný" a zmírnění rozsudku zamítl.

I v nacistickém vězení Restituta podporovala slabé a nemocné. "Vyzařovala z ní zvláštní síla; co řekla, tomu se věřilo. Její čestnost, otevřenost a přímocíarost byly prostě jedinečné! Vliv, kterým sestra Restituta působila na spoluvězeňkyně, byl na základě jejího lidství a toho, čím vyzařovala její osobnost, skutečně velký," řekla o ní její spoluvězeňkyně komunistka.

Cestu na popraviště nastoupila 30. března 1943. Kněz, z jehož rukou přijala po obnově řeholních slibů naposled svaté přijímání, vydává toto svědectví: „Sestra Restituta se hlasitě pomodlila formulí slibů a pak vlastními slovy poprosila za obrácení nepřátel Božího království.“ Z jejich dopisů víme, že všem, kteří měli podíl na jejím odsouzení už předtím ze srdce odpustila. V 18.21 hodin: - těžký, tupý úder gilotiny - a Bůh dokonal, co ve své služebnici započal. Sestra M. Restituta je jedinou řeholnicí, která byla v německy mluvících zemích nacisty odsouzena k smrti a trest byl vykonán.

Proces blahověření služebnice Boží sestry Marie Restituty byl slavnostně zahájen vídeňským arcibiskupem kardinálem Groërem dne 4. listopadu 1988. Blahověřena byla 21.6.1998 ve Vídni. Její památku si připomínáme 29. října.

Myšlenky z dopisů Marie Restituty:

"Je možné člověka od všeho vzdálit, je možné člověku všechno vzít, ale nikdo mu nemůže vzít víru, kterou má v srdci."

"Je to pravda... s Boží milostí zdoláme všechno; Spasitel a jeho matka nás nikdy neopustí. Toto jsem dostatečně zakusila a proto má skálopevná důvěra - ať se stane cokoli."

12. 10. 2008

28. neděle v mezidobí

1. čtení Iz 25, 6 - 10a

2. čtení Flp 4, 12 - 14, 19 - 20

Evangelium Mt 22, 1 - 14

„Pozvěte na svatbu, koho najdete.“

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechťeli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: 'Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojdte na svatbu!' Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytali jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: 'Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte tedy na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.' Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostů. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty, Řekl mu: 'Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?' On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: 'Svazte mu ruce i nohy a vyhodte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.' Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

Ozvěna slova:

Je důležité slyšet, že jsme někam zváni. Bůh pro každého z lidí ochotně a neochvějně připravuje velikou hostinu. Stoly přetékají jeho dary a milostmi. Je na nich pro každého něco. Bůh zve neustále, čeká a přes všechno odmítání dál nabízí spásu všem. Posílá k nám své služebníky - kněze, kteří nám vyřizují jeho pozvání. Klepe a čeká až mu otevřeme. A ptá se: „Mohu k tobě vejít? Nebudu ti překážet? Budeš mít pro mě čas? Mohu ti něco říct? Zajímá tě moje slovo?“ Odpovědět si můžeme každý sám za sebe. Člověk, který přijme Pánovo pozvání a žije s ním, jako jeho učedníci, chodí s Pánem, jenž se ho ujme a sytí ho z darů své hostiny. Jde však o tak vzácné pozvání, že je třeba kvůli němu změnit úplně všechno, tedy i svůj životní postoj, svůj svatební šat. Bůh to s námi lidmi myslí opravdu vážně.

26. 10. 2008

30. neděle v mezidobí

1. čtení Ex 22, 20 - 26

2. čtení 1 Sol 1, 5c - 10

Evangelium Mt 22, 34 - 40

„Miluj Pána, svého Boha, a svého bližního jako sám sebe.“

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se a jeden nich, znalec Zákona, ho chtěl uvést do úzkých a zeptal se: „Mistře, které přikázání

je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Ozvěna slova:

Slovo „bližní“ nám dnes leckdy nemusí říkat nic, ale uvědomme si, že označuje toho, kdo je mi blízký, kdo je mi nablízku. A jsme-li duchovně dostatečně na výši, pak můžeme považovat za sobě blízké třeba i vzdálené Afričany. Jenže mým bližním je na prvním místě moje rodina. K ní směřuje Ježíšův příkaz lásky v první řadě. Matka Tereza na jedné ze svých přednášek řekla: „Milujte své děti. Jsou i jiné věci, které byste mohli dělat, ale tohle je nejlepší. Milujte své děti jak nejlépe dovedete. To je nejlepší.“ Ježíšův příkaz se dále týká těch, kteří nám jsou blízko osobně, tj. těch, které jsme poznali, našich přátel, našich spolupracovníků. Ono je to těžké projevovat lásku těm, kdo jsou nám nejbliže a vydržet v ní. Znamená to leckdy velké oběti - avšak láska, která se takto rodí, je skutečná. Člověk není povolán milovat jen tak nějak. Člověk je povolán Bohem, aby nemiloval ze své síly, ze své vlastní lásky, ale z té lásky, kterou přijal jako dar. Míst, kde Boží lásku, která se vydala pro naše dobro, můžeme zakoušet a načerpat je více: jednak hostina lásky - eucharistie; soukromá a osobní modlitba, ve které se setkáváme s Pánem; láska, kterou nás Bůh miluje prostřednictvím jiných lidí. Z přebytku lásky, kterou jsme zahrnuti, můžeme rozdávat, můžeme prosit, aby nám jí nescházelo. Když máme bližní vedle sebe, často pro slepotu vlastního vnitřního zraku nerozpoznáváme, jak velikým darem nám jsou, jak velikým darem můžeme být my pro ně. Možná si zde uvědomíme, jak jsme své bližní nemilovali, jak jsme je různými způsoby trápili, jak jsme si jich nevášili, ale teď už to nemůžeme napravit, protože již zemřeli. Pokud jsou kolem nás lidé, ke kterým se chováme stejně, pokusme se napravit náš vztah k nim, dokud je ještě čas. Vždyť Bůh přebývá v každém člověku. Milovat bližního je to největší přikázání.

2. 11. 2008

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čtení Mdr 3, 1 - 9

2. čtení Řím 8, 14 - 23

Evangelium Mt 25, 31 - 46

„Pojďte, požehnaní mého Otce.“

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od

založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocný, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Pryč ode mne, vy zločecí, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocný a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Ozvěna slova:

V tyto dny si zvlášť uvědomujeme cit a smysl našeho života, význam posledních chvil, když se blíží přechod z tohoto světa. Jaký je smysl našeho života? Čím se zásadně liší křesťan od ostatních lidí? Věří ve vzkříšení Krista, který vzkřísí i nás. Kdyby Kristus nevstal z mrtvých, naše víra nemá žádnou cenu. Máme jen jeden život, který je časem milosti a slitování. Bůh nám dopřává, abychom naplnili svůj pozemský život podle jeho záměrů a abychom rozhodli o svém osudu. Po smrti se nedá na svém vztahu ke Kristu už nic měnit, ale v umírání ano. „Co jste udělali jednomu z mých nejposlednějších, pro mne jste udělali.“ Tato věta nám může pomoci v tom, co si zvolit za nejvyšší životní normu. Vždyť o své věčnosti vskutku rozhodujeme už teď.

Slovo Boží v liturgii

19. 10. 2008 29. neděle v mezidobí

1. čtení Iz 45, 1. 4 - 6

2. čtení 1 Sol 1, 1 - 5b

Evangelium Mt 22, 15 - 21

1. 11. 2006 Slavnost Všech svatých

1. čtení Zj 7, 2 - 4. 9 - 14

2. čtení 1 Jan 3, 1 - 3

Evangelium Mt 5, 1 - 12a

Úmysly Apoštolátu modlitby - říjen

1. Aby Synod biskupů přispěl všem, kteří jsou pověřeni hlásáním Božího slova, k odvážnému předávání víry ve spojení s celou církví.
2. Aby se skrze propagaci Papežského misijního díla veškeré křesťanské společnosti zapojilo do univerzálního poslání církve.
3. Aby ve školních třídách žáci a studenti pěstovali přátelské vztahy bez závisti, sobectví a šikany.

Úmysly mší svatých na měsíc říjen - listopad

13. Po 16.30 na poděkování za obdržené milosti pro Marii a Josefa Liškovy, syna Jarka, oboje rodiče, duše v očistci a za živou rodinu
14. Út 17.00 za + Andělu a Václava Novákovy, jejich + rodiče, syna, vnuka, dva zetě a za Boží požehnání pro živou rodinu
15. St 17.00 za + Františka Holbu, za rodiče z obou stran a za živou rodinu
16. Čt 17.00 za + Robina Beňu a dar zdraví pro živou rodinu
17. Pá 17.00 na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, za zemřelé a duše v očistci
18. So 18.00 za + Ludmilu Bičejovu

19. Ne 7.30 za + Marii Fojtíkovou a za duše v očistci
9.00 za + Václava Andrýska, + rodinu Andrýskovu, Lysáčkovu a Františku Florešovu

10.30 za farníky

20. Po 7.30 za + Marii Valčíkovou, + zetě Františka, Josefa Mišu a rodiče
21. Út 17.00 za + rodiče Lysákovy, + syna a + dceru, za duše v očistci, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
22. St 17.00 za + rodiče Bližňákovy, zetě, Marii Elšíkovou a Boží požehnání pro živou rodinu
23. Čt 17.00 za + Zdeňka Sourala, dvoje + rodiče, za živou rodinu a duše v očistci
24. Pá 17.00 za rodiče Peclový a Horečné, za ochranu Boží pro živou rodinu
25. So 7.30 na poděkování za dožití 45 let společného života, dary Ducha svatého a Boží požehnání pro živou rodinu

26. Ne 7.30 za + Vladimíra Řepka, + otce Františka, + a živou rodinu Řepkovu, + Bohumíra a Marii Kafkovy a za + Radka Přibyla
9.00 za Josefa a Annu Poláškovy, jejich dceru Janu a za živou rodinu
10.30 za farníky

27. Po 7.30 za + rodiče Hauerlandovy, + syna Miroslava, + rodiče Zvoníčkovy, za duše v očistci a živou rodinu
28. Út 17.00 za + Emila a Anežku Lorencovy, pomoc a ochranu Boží pro celou rodinu
29. St 17.00 za + Františka Krůželu, živou rodinu a + rodiče Šebákovy
30. Čt 17.00 za + Jana a Marii Ovesných, za + vnuka Petra, za dar zdraví a ochranu pro celou živou rodinu
31. Pá 17.00 za rodinu Chytilovou, Kadlečkovou, Mišákovu, Surou, Zimáčkovou; s prosbou o pomoc Boží a ochranu Panny Marie a věčný pokoj pro zemřelé.
1. So 7.30 za + Martina Kortu, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
- 9.00 za + Františka Fojtíka, dvoje + rodiče a za živou rodinu
- 10.30 za + Zdeňka Miklase, paní učitelku Svatoňovou, rodinu Miklasovu, Sedláčkovu a Holbovu a za duše v očistci

2. Ne 7.30 za kněze, kteří působili v naší farnosti
9.00 na úmysl Svatého otce
10.30 za živé a + farníky

3. Po 7.30 za dvoje + rodiče, prarodiče a za duše v očistci
4. Út 17.00 za + Kateřinu Charvátovou, manžela Jarolíma, děti Josefa a Jaroslava s manželem, s prosbou o pomoc a ochranu pro živou rodinu
5. St 17.00 za + Antonína a Marii Kroupovy, za + Ludmilu Kostkovu a jejího manžela, jejich rodiče a za duše v očistci
6. Čt 17.00 za + rodiče Smolíkovy, Dorňákovy, + syna, dcery, zetě a za duše v očistci
7. Pá 7.30 za živé a + členy živého růžence
- 17.00 za nemocné
8. So 7.30 za + rodiče Šabršulovy a jejich dcery

9. Ne 7.30 za + Františka Strnada, + sestru, + zetě Pavla, jeho + maminku, za rodiče z obou stran a za duše v očistci
9.00 za + rodiče Dubcovy, + syna, + vnuka, + dva zetě,
za duše v očistci a požehnání pro celou živou rodinu
10.30 za farníky

Potěšení zarmoucených

*Uprostřed věrných,
v zármutku i bázni,
v tom večeradle,
kde se chvěl i stín,
ježi s jasným srdcem čekala,
až zazní plamenný hlas,
ježž slíbil seslat Syn.*

*Uyhnanců turzi,
vězňů domovino,
náručí sirotek a sílo vdov,
jež v sladkost měniš trpké
samot víno,
jež tavíš rudu žalu
v zpěvný kov,*

*ó hudebnice,
jež na varhanách hromu
nejtější píseň umíš rozehrát!
Ty stavitelko vyhořelých
domů,
ó neskonalá náhrado všech
ztrát!*

Oroduj za nás!

Václav Renč

